

CASSANDRA
CLARE
MIEKKASIEPPARI

Suomentanut Johanna Vainikainen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *Sword Catcher*

Copyright © 2023 by Cassandra Clare LLC

Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.

Kannen kuvitus: Susan Turner

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48367-0

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

Joshille

Se, joka hallitsee Castellanea,
hallitsee koko maailmaa.

– SANANLASKU

PROLOGI

Rikoksesta se kaikki alkoi. Pikkupojan ryöstöstä. Ei sitä tehty rikoksen tapaan. Hankkeesta oli vastuussa peräti sotilas, Jousieskadroonan kapteeni, jonka työtä oli suojella Castellanan kuningasta ja valvoa, että tämän säätämiä lakeja noudatettiin.

Hän tunsi suurta vastenmielisyyttä rikollisia kohtaan.

Hänen nimensä oli Aristide Jolivet, ja kun hän kohotti vasemman kätensä koputtamaan napakasti orpokodin ovea, sormuksen suuri neliömäisesti leikattu ametisti kimmelsi kuun valossa. Siihen oli kai-verrettu leijona, kaupungin tunnus. Se näytti karjuvan.

Hiljaisuus. Jolivet kurtisti kulmiaan. Hän ei ollut niitä miehiä, jotka pitivät odottamisesta tai useinkaan joutuivat odottamaan. Hän silmäsi taakseen, missä mereen viettävään rinteeseen oli louhittu kapea polku. Hänestä tämä oli aina ollut omituinen paikka orpokodille. Castellanan pohjoisensuoleisen merenlahden ylle kohoavat kalliot olivat rosoisia, karheita kuin rokonarpiset kasvot, ja niitä peitti ohut kerros irtonaista, soramaista hiekkaa. Täällä ylhäällä jalka lipesi helposti, ja joka vuosi suunnilleen tusinalle kulkijalle kävi niin ja he putosivat kallioilta alas vihreään mereen. Yksikään ei selvinnyt takaisin kuivalle maalle – sillä vaikka he olisivat selvinneet putouksesta hengissä, pinnan alla väijyvät krokotiilit tiesivät, mitä kirkaisu ja molskahdus merkitsi.

Ja siltikin Aigonin Orpojen Koti onnistui jollain keinoin estämään, ellei kaikkia, niin ainakin suurinta osaa suojeistaan joutumasta nii-

den kitaan. Orpolasten tavallisin kohtalo kaupungin kaduilla oli paljon karumpi. Orfelinatiin haluttiin päästä.

Jolivet kurtisti kulmiaan ja kolkutti uudelleen. Ääni kaikui kuin itse kivet olisivat värähdelleet kellona. Orpokodin graniittinen julkisivu alkoi suoraan kallioseinämästä ja sitä ympäröi yksinkertainen vihertävänharmaa muuri. Orfelinat ei niinkään seissyt kallioisilla rinteillä vaan oli pikemminkin yhtä niiden kanssa. Kauan sitten, Vanhan keisarikunnan aikoihin, se oli ollut jonkinlainen linnoitus. Oveen jota mies kolkutti oli toden totta kaiverrettu sanoja Magna Callatoksen muinaisella kielellä. Ne eivät sanoneet Jolivetille mitään. Hän ei ollut koskaan välittänyt opiskella kieltä, jota kukaan ei enää puhunut.

Ovi lennähti auki. Sen toisella puolen seisova nainen oli pukeutunut Aigonin sisarkunnan siniseen ja valkoiseen ja silmäili Jolivetia varautuneesti, tunnistaen hänet. ”Pahoittelen että jouduitte odottamaan, legaatti”, hän sanoi. ”En tiennyt, että palaisitte tänään.”

Jolivet nyökkäsi kohteliaasti. ”Sisar Bonafilia”, hän sanoi. ”Saanko tulla sisään?”

Nainen epäröi, eikä Jolivet tiennyt, miksi. Kysymyshän oli pelkkä muodollisuus. Jos hän halusi sisään Orfelinatiin, ei sisarilla ollut mitään keinoa estää häntä.

”Jäin siihen uskoon”, sisar sanoi, ”että kun viimeksi tulitte ja sitten lähditte, se tarkoitti, että te ette löytänyt haluamaanne täältä.”

Jolivet silmäili sisar Bonafiliaa tarkemmin. Hän oli asiallisen näköinen pieni nainen, jolla oli luisevat kasvopiirteet ja karheat kädet. Hänen vaatteensa olivat yksinkertaiset, puhtaat mutta kuluneet.

”Viimeksi tulin nähdäkseni sen, mitä nähtävää täällä on”, Jolivet sanoi. ”Raportoin näkemästäni Palatsiin. Olen palannut käskettyinä. *Kuninkaan* käskystä.”

Sisar epäröi vielä hetken käsi ovenkarmilla. Aurinko oli jo laskemaan päin, olihan nyt talvi, kuiva kausi. Taivaanrantaan kasautuneet pilvet olivat muuttumaisillaan ruusuiksi ja kullaksi. Jolivet kurtisti taas kulmiaan; hän oli toivonut saavansa tehtävänsä hoidetuksi ennen kuin olisi pimeää.

Sisar Bonafilia kumarsi päätänsä. ”Hyvä on.”

Hän astui taaksepäin päästään Jolivetin kynnyksen yli. Sen toisella puolen oli suuri graniittiin koverrettu halli, jonka katto oli koristeltu haalistuneen vihreillä ja kultaisilla laatoilla, vuosituhannen takaisen vanhan keisarikunnan väreillä. Pyhiä sisaria kuluneissa pellavamekoissaan oli pysähtynyt seinustoille tuijottamaan. Kivilattia oli vuosien vierieissä kulunut sileääkin siloisemmaksi ja aaltoili nyt kuin meren pinta. Kivisiä portaitkoja nousi yläkerroksiin, varmaankin lasten makuusaleihin.

Rykelmä lapsia – tyttöjä, yhden- tai kahdentoista ikäisiä – laskeutui alas portaita. He pysähtyivät silmät suurina huomattessaan Jolivetin seisomassa hohtava punakultainen univormu yllään ja seremoniamiekka kupeellaan.

Tytöt kipittivät portaita takaisin ylös hiljaa kuin hiirulaiset, joita kissa tuijottaa. Vasta nyt sisar Bonafilian ulkokuori alkoi rakoilla. ”Voi kuulkaa nyt”, hän sanoi, ”lapset säikkyvät kun tulette tänne.”

Jolivet käänsi suutaan hymyntapaiseen. ”Minun ei tarvitse viipyä pitkään, jos teette yhteistyötä kanssani ja seuraatte kuninkaan käskyä.”

”Ja mikä se käsky on?”

Kel ja Cas leikkivät hiekalla merirosvotaistelua. Se oli heidän keksimänsä peli, johon tarvittiin vain tikkuja ja muutamia kallisarvoisia marmorikuulia, jotka Kel oli voittanut isommilta pojilta korttipelissä. Kel huijasi kuten tavallisesti, mutta Cas ei koskaan tuntunut piittaavan siitä. Joka tapauksessa hän keskittyi peliin täysin, ja tummanvaaleita hiuskiehkuroita valui hänen pisamaisille kasvoilleen, kun hän harkitsi laivansa seuraavaa siirtoa otsa rypyssä.

Sisar Jenofa oli vain muutama minuutti sitten hätistännyt heidät sekä suurimman osan saman makuusalin pojista ulos puutarhaan. Hän ei selittänyt syytä, kehotti heitä vain pitämään lystiä. Kel ei kyselyt mitään. Tavallisesti hän oli tähän aikaan pesualtaan ääressä hankaamassa kasvojaan ja käsiään karkealla saippualla ennen päivällistä.

”Puhdas sielu puhtaassa ruumissa”, sisar Bonafilia tapasi sanoa. ”Terveys on vaurautta, ja toivon, että teistä kaikista tulee rikkaita.”

Kel haroi tukkaansa taaksepäin. Se alkoi käydä pitkäksi, ja pian sisar Bonafilia huomaisi sen, nappaisi hänet ja lyhentäisi sitä keittiösaksilla mutisten samalla itsekseen. Keliä se ei haitannut. Hän tiesi olevansa sisaren erityissuosiossa, sillä tämä sujautti hänelle usein torttuja keittiöstä ja huusi vain kohtuullisesti saadessaan hänet kiinni kiipeilystä vaarallisemmilla kallioilla, niillä jotka kurkottivat meren ylle.

”Alkaa pimetä”, Cas sanoi siristäen silmiään kohti taivasta, jonka väri oli syvenemässä violetiksi. Kel toivoi, että pystyisi näkemään meren täältä. Hän ei koskaan väsynyt katselemaan merta. Hän oli yrittänyt selittää sitä Casille – miten meri aina muuttui, oli joka päivä eri värinen valon hienonhienojen vaihtelujen mukaan – mutta Cas vain kohautti hyväntahtoisesti harteitaan. Casin ei tarvinnut ymmärtää, miksi Kel teki, mitä teki. Kel oli hänen ystävänsä, joten kaikki kävi. ”Mitä sinä luulet, miksi ne halusivat meidät tänne ulos?”

Ennen kuin Kel ehti vastata, kaksi hahmoa tuli esiin holvikäytävästä, joka yhdisti muurin ympäröimän puutarhan linnoitukseen. (Kel sanoi sitä aina linnoitukseksi eikä orpokodiksi. Oli paljon hienompaa asua linnoituksessa kuin jossain paikassa, minne mentiin, kun kukaan muu ei huolinut.)

Toinen hahmoista oli sisar Bonafilia. Toinen oli useimmille Castellanen asukkaille tuttu: pitkä mies, jonka messinkinappisen takin rinnuksessa oli tunnuksena kaksi vastakkain asetettua nuolta. Hänen saappaistaan ja käsivarsisuojuksistaan töröttö piikkejä. Hän ratsasti Jousieskadroonan, kuninkaan parhaiten koulutetun sotilasjoukon, kärjessä juhlapäivien paraatikulkueissa. Kaupungin väki kutsui häntä nimellä Putouksen kotka, ja hän muistuttikin jonkinlaista petolintua. Hän oli pitkä ja jänteikäs, luisevat kasvot täynnä arpia, jotka erottuivat valkeina hänen oliivinvärisestä ihostaan.

Hän oli legaatti Aristide Jolivet, ja tämä oli toinen kerta, kun Kel näki hänet Orfelinatissa. Se oli omituista. Kelin tietämän mukaan sotilasjohtajat eivät pitäneet tapanaan vierailia orpokodeissa. Mutta vajaa

kuukausi sitten pojat olivat leikkineet puutarhassa kuten tänäänkin, ja Kel oli vilkaissut linnoituksen suuntaan ja nähnyt välähdyksen punaista ja kultaa.

Jolivet oli aina kiehtonut häntä ja esiintynyt usein vihollisena hänen leikeissään Casin kanssa – merirosvojen ja varkaiden metsästäjänä, joka saatuaan viattomat rikollisparat kiinni sulki heidät Tullyn vankilaan ja kidutti heitä saadakseen tietoja. Tietenkään Kel ja Cas eivät koskaan murtuneet kidutettuina, sillä kieliminen oli pahinta maailmassa.

Kel oli tunnistanut Jolivetin heti ja kompuroinut pystyyn. Kun hän oli ehtinyt linnoitukseen, Jolivet oli jo poissa, ja kun hän oli kysynyt sisar Bonafilialta, oliko legaatti ollut siellä, tämä oli käsenyt häntä heittämään mielestään moiset naurettavat kuvitelmat.

Nyt pojat puutarhassa hiljenivät, kun ryhdikkäänä asennossa seisova Jolivet tutki näkymää vaaleilla silmillään joiden katse kulki pojasta toiseen (Jacmesta, joka kiskoi kaarnaliuskoja eukalyptuspuun kyljestä, Bertraniin, joka oli kymmenestä pojasta vanhin). Katse ohitti Casin ja pysähtyi Keliin.

Pitkän, hermoja raastavan tuokion päästä mies hymyili. ”Tuo tuolla”, hän sanoi. ”Hän se on.”

Kel ja Cas vaihtoivat hämmentyneen katseen. *Kumpi?* Cas kysyi äännettömästi, mutta jutteluun ei ollut aikaa. Sen sijaan käsi tarttui Keliin ja kiskaisi hänet jaloilleen.

”Sinun pitää tulla.” Se oli sisar Bonafilia, ja hänen otteensa oli tiukka. ”Tule nyt, ole kiltti äläkä nosta mekkalaa.”

Keliä harmitti. Ei hän mikään mekkaloitsija ollut. No, olihan se kerta räjähdyspulverin kanssa pohjoistornissa ja se, kun hän oli pannut Bertranin kävelemään lankkua alas puutarhamuurilta ja pölkky-pää meni murtamaan luun jalastaan. Mutta sellaista nyt sattui kenelle tahansa.

Ja kuitenkin sisar Bonafilian ilme näytti huolestuttavan vakavalta. Kel huokaisi ja ojensi marmorikuulansa Casille. ”Pidä tästä huolta, kunnes tulen takaisin.”

Cas nyökkäsi ja laittoi lasipallon näyttävällä eleellä liivintaskuun. Hän ei selvästikään uskonut Kelin viipyvän poissa muutamaa minuuttia pitempään. Ei myöskään Kel, joka kuitenkin alkoi aavistella jotain. Tavassa jolla sisar Bonafilia ohjasi häntä lujaa vauhtia puutarhan poikki tuntui olevan jotain hämärää. Samoin tavassa, jolla legaatti, jonka luo Kel vietiin, kumartui tutkimaan häntä kuin olisi etsinyt vastausta arvoitukseen. Mies jopa tarttui Keliä leuasta ja kallisteli hänen kasvojaan voidakseen paremmin tarkastella hänen piirteitään mustista hiuskiehkuroista aina sinisiin silmiin ja jääräpäiseen leukaan asti.

Legaatin otsa vetäytyi kurtuille. ”Poika on likainen.”

”Hän on leikkinyt hiekassa”, sisar Bonafilia sanoi. Kel mietti, miksi aikuiset tuntuivat nauttivan ihan ilmiselvien asioiden esittämisestä havaintoina. ”Sitä hän tekee paljon. Hänestä on hauskaa olla kurainen.”

Kel tunsu huolestumisen ensioireet. Ei hän ollut sen likaisempi kuin muutkaan pojat. Miksi sisar Bonafilia katsoi ja puhui niin kummallisesti? Hän piti kuitenkin suunsa kiinni, kun he lähtivät puutarhasta, legaatti edellä marssien ja Bonafilia työntäen Keliä vauhdikkaasti halki vanhan linnoituksen. Sisar mutisi hiljaa itsekseen. *Aigon, sinä joka kiedot vedet ympäri maailman, sinä nopeakulkuisten laivojen hallitsija, suo tyttäresi suojatin pysyä turvassa.*

Sisarhan rukoili, tajusi Kel ja tunsu huolen nyt terävämpänä.

Kun he saapuivat eteishalliin, hän ällistyi nähdessään etuovet avoimina. Niiden läpi näkyi kuin kehystettynä aurinko vajoamassa kovaa vauhtia mereen. Taivaan kuuma hehku heijastui siniseltä tinalta näyttävästä vedenpinnasta. Hän erotti horisontissa uponneen Tyndariksen tornit, siinä valaistuksessa viinin väriset.

Näkymä vei Kelin koko huomion, ja hänen ajantajunsa katosi, kuten toisinaan kävi hänen katsellessaan jotain kaunista. Kun hän tuli taas tietoiseksi ympäristöstään, hän seisoi Orfelinatin ulkopuolella karkeilla kallioilla, toisella puolellaan sisar Bonafilia ja toisella Jolivet, jonka punakultainen univormu hehkui kaikkoavan auringonlaskun tavoin.

Siellä oli myös hevonen. Kel tuijotti sitä kauhuissaan. Oli hän ennenkin nähnyt hevosia kaukaa, totta kai, muttei ikinä näin läheltä. Se näytti jättimäiseltä, ulottui taivasiin asti, ja sen huulet vetäytyivät paljastaen kovat, valkoiset hampaat. Se oli musta kuin yö ja pyöritti mustia silmiään.

”Aivan niin”, sanoi legaatti kuvitellen Kelin hiljaisuutta ihailuksi. ”Et ole tainnut ennen ratsastaa hevosella? Tulet pitämään siitä.”

Kel ei uskonut tulevansa pitämään siitä. Häntä ei tippaakaan haitannut, että sisar Bonafilia veti häntä lähemmäksi itseään kuin pikkulasta. (Kel ei ajatellut olevansa lapsi. Lapset olivat jotain muuta, huoltomia ja hölmöjä, ihan erilaisia kuin orvot.)

”Teidän täytyy luvata, että häntä kohdellaan hyvin”, sisar Bonafilia purskautti äänellä, jota käytti vain harvoin, sillä joka sai orvot puhkeamaan itkuun. ”Hän on niin nuori vietäväksi Palatsiin töihin –” Sisar oikaisi selkäänsä. ”Legaatti, tämä on Aigonin lapsi ja Jumalan varjeluksen alla. Muistakaa se.”

Jolivet paljasti hampaansa hymyntapaiseen. ”Sisar, häntä kohdellaan siellä kuin perheenjäsentä”, hän sanoi ja ojensi kätensä kohti Keliä.

Kel veti syvään henkeä. Hän osasi tapella ja raapia ja potkia. Hän oli jo vetänyt jalkaansa taaksepäin potkaistakseen legaattia lujaa sääreen, kun huomasi sisar Bonafilian ilmeen. Hänen oli vaikea uskoa viestiä, jonka luki sisaren silmistä, mutta siinä se oli selvänä kuin purjelaivan siluetti horisontissa. *Älä vastustele äläkä huuda. Mene hänen mukaansa.*

Kel heittäytyi veltoksi, kun Jolivet nosti hänet. Hän oli pelkkää kuollutta painoa. Legaatti ei kuitenkaan näyttänyt siitä piittaavan, vaan heitti Kelin korkealle jättimäisen hevosensa selkään. Kelin vatsassa möyrähti, kun maailma keikahti ylösalaisin; kun se taas oli oikeinpäin, hän istui tukevasti hirmun satulassa, jonne jäntevät käsivarret olivat hänet nakanneet. Jolivet oli heilauttanut itsensä Kelin taakse ja piteli ohjaksia. ”Pidähän kiinni”, hän sanoi. ”Lähdemme Palatsiin katsomaan kuningasta.”

Ehkä sanojen oli tarkoitus saada tämä kuulostamaan hilpeältä seikkailulta, mutta Kel ei siitä tiennyt eikä piitannut. Hän oli jo kumartunut hevosen toiselle kyljelle ja oksentanut maahan.

Sitten he lähtivätkin Orfelinatista vauhdilla. Jolivet mutisi jotain synkästi – oksennusta oli osunut hänen saappailleen –, mutta Kel oli liian surkea ja huonovointinen välittääkseen siitä. Kyyti oli sangen keinvuaa, ja aina kun hevosen pää liikkui, Kel oli varma, että se aikoi purra häntä. Hän oli kauhuissaan ja jännittynyt, kun he laskeutuivat kallioilta Avaimelle, tielle joka kulki satamalaturien viertä ja jonka reunaan sataman tummat vedet liplattivat. Kel oli aivan varma, ettei ikimailmassa tulisi hitusenkaan vertaa pitämään hevosesta, jonka selässä istui. Kun he tulivat kaupunkiin, hän sai kuitenkin todeta, että sieltä korkealta näkymä oli vaikuttava. Hän oli viettänyt paljon aikaa katsellen pää kenossa *ylöspäin* kaupungin kaduilla tungeksivaa väenpaljoutta, mutta ensimmäistä kertaa hän katsoi sitä *alaspäin*. Aivan kaikki, niin rikkaat kauppiaanpojat räikeissä muotivaatteissaan kuin majatalonpitäjät, kotia kohti tarpovat satamatyöläiset, merimiehet Hansesta ja Zipangusta, kauppiat Marakandista ja Geumjoseonista, kaikki väistivät Jolivetin tieltä, kun he ratsastivat eteenpäin.

Se oli oikeastaan aika jännittävää. Kel istui jo suorassa, kun he kääntyivät Ruta Magnan leveälle bulevardille, joka kulki sataman suulta aina Kapeaan Solaan asti ja halkaisi kahtia vuorijonon, joka erotti Castellanan naapurikuningaskunnasta. Hän oli melkein unohdannut pahoinvointinsa ja hänen intonsa kasvoi, kun he alkoivat lähestyä korkealle kaupungin ylle kohoavaa Suurkukkulaa.

Castellane oli kallioiden ja kukkuloiden reunustama satamakaupunki, joka kyyrötti laakson pohjalla kuin siili pesässään, vastahakoisena työntämään kuonoaan sieltä ulos. Mutta kaupunki ei suinkaan piileskellyt. Se levittäytyi läntiseltä mereltä laajalle alueelle, aina Kapeaan Solaan asti, ja kaikki sen osat olivat täynnä väkeä ja meteliä, sotkuisia ja elämää pullollaan.

Kuten useimmat Castellanen asukkaat, Kel oli elänyt koko elämänsä Suurkukkulan varjossa kuvittelematta koskaan astuvansa jalallaan sille, saati nousevansa sen huipulle, missä Mariventin Palatsi seisoi. Kukkula, oikeastaan pinjoja ja laventelia kasvava epätasainen kalkkikiviharjanne, oli aateliston asuinpaikka, ja valtavat kartanot tiluksineen täplittivät sen rinteitä. *Rikkaat asuvat ylhäällä ja köyhät alhaalla*, oli sisar Bonafilia joskus sanonut Kelin kuullen. Se ei ollut vertauskuva. Mitä rikkaampi joku oli, sitä suurempi oli hänen talonsa ja sitä lähempänä Palatsia, joka sijaitsi kaupungin korkeimmalla kohdalla.

Aateliset huvittelivat mielellään, ja toisinaan heidän ilonpitonsa äänet kantautuivat yöllä alas kaupunkiin. Kaduilla väki iski silmää toisilleen ja esitti arveluita kuten ”Vaikuttaa siltä, että lordi Montfaucon on taas ratkennut ryyppäämään” tai ”Lady Alleyne taisi sitten hankkiutua eroon kolmannelta aviomiehestään”. Rikkaiden koko elämä oli julkista tietoa, ja rahvas herkutteli sen yksityiskohdilla tuntematta heitä lainkaan.

He kääntyivät pois Ruta Magnalta ja ratsastivat kaupungin hämärtyvien katujen poikki, kunnes pääsivät Kukkulan juurelle. Siellä tien tukkivat punaisiin univormuihin pukeutuneet linnankaartilaiset, joiden työnä oli estää epätoivottuja tunkeutumasta Kukkulalle. Jolivet piti Kelin tukevasti satulassa, kun he ratsastivat tarkastuspisteen läpi, ja loimuavia soihtuja pitelevät vartijat tuijottivat poikaa uteliaina. He miettivät varmaan, että olipa Jousieskadroona napannut piskuisen rikollisen, ja ihmettelivät, miksi tämä vaivauduttiin tuomaan Mariventiin. Useimpien lainrikkokojien kohtalo oli iästä riippumatta sama: pikainen kyyti Tullyn hirttolavalle.

Yksi kaartilaisista kumarsi hieman ivallisesti. ”Kuningas jo odottaa teitä.”

Jolivet vain murahti. Kel arveli, ettei mies ollut kovin puhelias.

Palatsiin johtava reitti mutkitteli rinnettä ylös maastossa, jonka laventeli, salvia ja tuoksuheinä kesäisin muuttivat syvävihreäksi. Kun puuskuttava jättiläishevonen viimein toi heidät huipulle, Kel kat-

soi alaspäin ja näki Castellanan kaupungin leviävän edessään – sataman puolikuu, sen valaistut laivat mastoineen kuin tulitikut levällään. Tempelialueen kanaalit, Hopeakatujen siistit rivit. Tullyn valkoinen kupoli, Tuulitornin huipulla hohtava kello, joka vartioi kaupungin suurinta toria. Muurin ympäröimä Sault, jossa ashkarit asuivat. Ruta Magna halkoi kaupunkia kuin kaksintaisteluarpi.

Kel taisi unohtua tuijottamaan, sillä Jolivet ravisteli häntä. He kulivat palatsin pohjoisportista, joka oli tarkoitettu vieraiden käyttöön. Porttien päälle kiinnitetyt viirit kertoivat, mistä maista saapuneita korkea-arvoisia vieraita palatsissa kulloinkin oli. Juuri nyt suolaisessa tulessa lepatti Sarthen sininen viiri valkoisine kotkineen.

Läheltä Kel näki, että valkoisten muurien pinta oli rosainen, ei sileä, ja siinä kimalteli kristallipalasia. Poika pystyisi kiipeämään selaista muuria ylös, jos vain oli ketterä ja määrätietoinen. Karheassa kivipinnassa oli paikkoja käsille ja jaloille. Kel oli aina ollut hyvä kiipeilemään sataman kallioilla. Hän haaveili liittyvänsä jonain päivänä Kiipijöihin: he olivat Loukon taskuvarkaita, joiden huhuttiin pystyvän kapuamaan sileimpienkin muurien ylitse.

Jolivet ravisteli häntä uudestaan. ”Istu suorassa, Kellian Saren”, hän sanoi. ”Tapaat kohta kuninkaallisen perheen.”

”Tapaan *minkä*?”

Jolivet hörähti. ”Kyllä vain. Castellanan kuningas ja kuningatar odottavat, milloin suvaitset saapua.”

Kel ei tiennyt, millaista reaktiota Jolivet odotti. Innostusta ehkä? Sen sijaan hän käpertyi kerälle kuin siira. Jolivet kiskaisi hänet suoraksi, kun he saapuivat kopisten valtavalle neliönmuotoiselle sisäpihalle.

Kel näki hämärän vilahduksen paaluidasta, jonka takana kohosi itse Palatsi. Kaikkialla oli linnankaartilaisia, Palatsin puolustusjoukkoja punakultaiset livreet yllä ja käsissä parfymoidusta puusta tehtyjä soihtuja, joista nousi tuoksuva savua ja kirkkaita kipunoita kohti taivasta. Palvelijoita, joiden tunikoissa oli kuninkaallisen perheen vaakunaleijona, kiiruhti edestakaisin kantaen tarjottimilla viiniä, hedel-

miä ja suklaakonvehteja; toiset taas kuljettivat kukkia ja riikinkukon sulista kulturalangalla sidottuja asetelmia.

Palatsin sisältä kantautui naurua ja rupattelua Kelin korviin. Suuret pronssiset pariovet oli avattu sisäpihalle laskemaan illan leutoa ilmaa sisään. Pitkä mies, joka ei ollut pukeutunut livreeseen, seisoi oviaukossa ja katseli Keliä ja tämän vangitsijaa kavennein silmin.

Jolivet tipautti Kelin satulasta kuin katukauppias sipulisäkin kärryistään. Hän nosti Kelin jaloilleen, asetti isot kätensä pojan harteille ja katsoi tätä ilme hieman hämmentyneenä. ”Tajuatko sinä pojannulikka, mitä nyt tapahtuu? Saat tehdä palveluksen Castellanan kuninkaalle.”

Kel yskäisi. Hänen kurkkunsa oli vielä oksentamisesta kipeä. ”Ei”, hän sanoi.

”Miten niin ei?”

Kuningas oli Castellanaessa likipitään myyttinen hahmo. Toisin kuin kuningatar, hän poistui Palatsista aniharvoin ja silloinkin vain seremoniaalisissa tilanteissa kuten Meren häissä tai pitääkseen vuotuisen Itsenäisyyspuheen Valeriuksen torilla. Kelin mielestä hän oli kuin leijona Castellanan lipussa: kultainen, suuri ja ylhäinen. Ei missään nimessä sellainen, joka haluaisi keskustella tuntemattomien orpokakaroiden kanssa.

”Ei kiitos”, Kel sanoi muistaen käytöstavat, joita sisar Bonafilia oli yrittänyt hänelle opettaa. ”Mieluiten olisin puhumatta kuninkaalle. Mieluiten menisin kotiin.”

Jolivet kohotti katseensa taivasta kohti. ”Voi yliset jumalat. Poikahan on vähäjärkinen.”

”Aristide?”

Rauhallinen ääni. Sellainen ääni oli kuin pehmeät kädet: kuului ylhäisille, niille joiden ei tarvitse huutaa tullakseen kuulluksi. Kel nosti katseensa ja näki miehen oviaukossa: Pitkä, laiha ja parrakas, tuuhea harmaa tukka ja kotkamaiset kasvonpiirteet. Korkeat poskipäät varjostivat onttoja poskia.

Äkkiä Kel tajusi, miksei miehellä ollut livreetä. Hänellä oli yksinkertainen harmaa viitta ja tunika, ashkarien tavallinen vaateparsa.

Hänen kaulassaan oli ketju ja siinä hopeinen riipus, johon oli kaiverrettu hienonhienoja kuvioita, numeroita ja kirjaimia.

Kel ei tiennyt, mitä ashkarit oikeastaan olivat, mutta sen hän tiesi, että he eivät olleet tavallisia ihmisiä. Vaikka suurin osa taikuudesta oli Hajaannuksen jälkeen kadonnut maailmasta, ashkarit pystyivät harjoittamaan pienimuotoista taikuutta ja heidän lääkäriensä olivat parannustaidoistaan kuuluisia.

Koska ashkarit eivät tunnustaneet Aigonia tai muita jumalia, laki määräsi, että heidän täytyi asua Saultin porttien takana. Heidän ei sallittu liikkua vapaasti Castellanessa auringonlaskun jälkeen – joten tämän miehen täytyi olla ainoa poikkeus säännöstä: kuninkaan neuvonantaja. Kel oli kuullut vain epämääräisiä huhuja hänestä, hämäräperäisestä hahmosta, joka jakeli neuvoja hovissa. Neuvonantajat olivat aina ashkareita, vaikkakaan Kel ei tiennyt, miksi. Sisar Jenofa oli sanonut sen johtuvan siitä, että ashkarit olivat luonnostaan ovelia. Hän oli sanonut vielä vähemmän ystävällisiä asioita: että ashkarit olivat vaarallisia, viekkaita ja vieraita. Kun Kel oli sairastunut kuumetautiin, sisar Jenofa oli kuitenkin juossut suoraa päätä Saultiin ja hakenut ashkarilääkärin, ilmeisesti kokonaan unohtaen kaikki ne kerrat, kun oli sanonut, ettei ashkareihin voinut luottaa.

Mies ei tuhlannut sanoja. ”Minä vien pojan. Voit mennä, Aristide.” Jolivet kohotti kulmakarvaansa. ”Onnea matkaan, Bensimon.”

Jolivetin astellessa pois ashkarimies – Bensimon – koukisti sormiaan Kelin suuntaan. ”Tule mukaan.”

Ja hän johdatti Kelin Palatsiin.

Kelin ensivaikutelma oli, että kaikki Mariventissa oli jättisuurta. Palatsin käytävät olivat leveitä kuin huoneet, portaikot muhkeita kuin purjelaivat. Oviaukoista haarautui uusia käytäviä korallimaisesti lukemattomiin eri suuntiin.

Kel oli kuvitellut, että sisällä kaikki olisi yhtä valkoista kuin ulkopuolella, mutta seinät olikin maalattu ihmeellisin värein, sinisellä ja okralla, merenvihreällä ja laventelilla. Sirot huonekalut muistuttivat

jalokivikoruja, oli kuin sähköviä kovakuoriaisia olisi ripoteltu sinne tänne. Jopa ikkunaluukut olivat koristeellisia kaiverruksineen ja kukkia puutarhoja esittävine maalauksineen. Kel ei ollut osannut edes kuvitella, että jokin rakennus, hienokaan, voisi sisältä olla kaunis kuin auringonlasku. Jotenkin se rauhoitti häntä. Näin ihastuttavassa paikassa ei varmastikaan voisi tapahtua mitään kamalaa.

Valitettavasti hänellä ei ollut tilaisuutta jäädä tuijottamaan. Bensimon ei tuntunut tajuavan, että kuljetti lasta, eikä hidastanut vauhtiaan Kelin askeliin sopivaksi. Sen sijaan Kel joutui juoksemaan pysyäkseen mukana. Se tuntui ironiselta, sillä eihän hän ollut se, joka halusi sinne, minne ikinä he olivatkin menossa.

Valoa tuli soihduista, joita oli kiinnitetty seinään tasaisin välein niin korkealle, ettei Kel olisi ylettänyt niihin. Lopulta he tulivat valtaville parioville, joiden lehtikullalla silatut kaiverrukset esittivät kohtauksia Castellanan historiasta: meritaistelu, jossa laivasto sai voiton keisarikunnasta, Tyndaroksen uppoaminen, kuningas antamassa ensimmäisiä tapulikirjoja neuvostolle, Tuulitornin rakentaminen, punaisen surman roviot.

Tässä Bensimon viimein pysähtyi. ”Me tulemme Sähkövään saliin”, hän sanoi. ”Se ei ole valtaistuinsi, vaan seremoniallinen paikka. Osoita kunnioitusta.”

Kun Kel astui Sähkövään saliin, hänen ensivaikutelmansa oli sokaiseva valkoisuus. Hän ei ollut koskaan nähnyt lunta, mutta hän oli kuullut tarinoita kauppakaravaaneista, jotka juutuivat paksuihin kinoksiin yrittäessään ylittää jäisiä vuoria Hindistä pohjoiseen. Valkoista, niin sanottiin – kaikkialla pelkkää valkoisuutta ja kylmyyttä, joka meni luihin ja ytimiin.

Salin seinät olivat valkoiset, lattia oli valkoinen ja kattokin oli valkoinen. Kaikki oli tehty samasta valkoisesta kivistä kuin Palatsin muurit. Kaukana suunnatonta luolaa muistuttavan huoneen toisessa päässä oli koroke, jolla pitkä, puinen, kaiverruksin ja kultauksin koristeltu pöytä notkui kristallilaseja, alabasterilautasia ja siroja posliinikuppeja.

Kel tajusi olevansa nälkäinen. *Pahus*.

Bensimon sulki ovet heidän takanaan ja kääntyi Keliin päin. ”Tunnin päästä”, hän sanoi, ”tämä huone tulee olemaan täynnä Castellanan aatelisperheitä.” Hän piti tauon. ”Oletan, että olet kuullut Kahden-toista neuvostosta? Tapulisuvuista?”

Kel epäröi, vaikka häntä suututti se, että häntä pidettiin tietämättömänä. Ehkä olisi parempi, jos Bensimon luulisi häntä sivistymättömäksi. Ehkä hänet silloin lähetettäisiin takaisin kotiin. Mutta Bensimon varmaan arvaisi hänen teeskentelevän. Castellanessa kaikki tiesivät Kukkulan ylhäiset ja varsinkin Tapulisuvut. Niiden nimet ja asemat olivat samanlaista yleistietoa kuin kaupungin katujen nimet.

”Cazalet”, hän sanoi. ”Roverge. Alleyne. En muista kaikkia, mutta kaikkihan tietävät niistä. Ne asuvat Kukkulalla. Niillä on Tapulikirjat” – hän muisti sisar Bonafilian oppitunnit ja siristi silmiään hakiessaan sanoja – ”jotka ovat, öö, kuninkaan myöntämiä erioikeuksia kaupankäyntiin Kultateillä.” (Hän ei maininnut, että Bonafilia oli kutsunut tätä ”mädäksi suunnitelmaksi tehdä rikkaista entistäkin rikkaampia, josta ei ollut mitään hyötyä Castellanan tavallisille kauppiaille”.)

”Sekä meritse, aivan”, sanoi Bensimon. ”Muista, että joka Huoneella on oma tapulinsa – Raspailin huone pyörittää puutavaran kauppa, Alleyne silkin. Tapulikirja on kallisarvoinen ja kuningas myöntää sen – tai peruuttaa niin halutessaan.” Hän huohti ja haroi lyhyitä hiuksiaan molemmin käsin. ”Meillä ei kuitenkaan ole aikaa oppituntiin. Ymmärsin että sinä et haluaisi olla täällä. Se on valitettavaa. Sinähän olet Castellanan kansalainen, eikö niin? Mutta sinulla on sukujuuria Marakandissa, tai ehkä Hindissä?”

Kel kohautti harteitaan. Hän oli usein miettinyt samaa, sillä hänen vaaleanruskea ihonsa oli astetta tummempi kuin Castellanessa yleinen oliivi-iho, mutta vaikka jotkut Orfelinatin lapsista tiesivätkin taustansa, hänellä ei ollut vastauksia. ”Olen syntynyt täällä. En tuntenut vanhempiani. En koskaan tavannut heitä.”

”Jos olet syntynyt täällä, olet velvoitettu alamaisuuteen kuninkaalle ja kaupungille”, Bensimon sanoi. ”Olet” – hän kurtisti otsaansa

– ”kymmenen vanha, eikö niin? Varmaan olet kuullut, että meillä on kruununprinssi.”

Jostain muistin perukasta Kel kaivoi nimen. ”Conor”, hän sanoi.

Bensimonin kulmakarvat kohosivat harmaiden hiusten rajaansa saakka. ”*Prinssi* Conor”, hän korjasi. ”Tänä iltana Sarthen delegaatio vieraillee Mariventissa. Saat tietää tai olla tietämätön siitä, että kuningaskuntiemme välillä on ollut jo jonkin aikaa epäsopua.”

Sarthe ja Castellane olivat naapureita ja riitelivät usein veroista, kauppavararoista ja pääsystä Kultateille. Useimmat sataman merimiehistä puhuivat sarthelaisista ”niinä rajantakaisina paskiaisina”.

Kel päätteli, että epäsopu tarkoitti juuri tätä.

”Kuten aina, kuningas haluaa Castellanan kansalaisten parasta ja hakee rauhaa naapureidemme kanssa. Kaupunkimme poliittisiin... ah, *aarteisiin* kuuluu myös kruununprinssi Conor. On mahdollista, että joskus tulevaisuudessa kuningas haluaa solmia liittolaisuussuhteen poikansa ja jonkun Sarthen kuninkaallisen perheen jäsenen välille. Sen tähden on tärkeää, että prinssi Conor nuoresta iästään huolimatta osallistuu tämän illan juhlapäivälliselle. Epäonneksi hän on estynyt.” Bensimon katsoi Keliä terävästi. ”Pysytkö mukana?”

”Prinssi on kipeänä eikä pääse juhliin”, Kel sanoi. ”Mutta mitä se minuun kuuluu?”

”Prinssin poissaolo ei tänä iltana ole sallittua. Siksi sinä otat hänen paikkansa.”

Huone tuntui heittävän kuperkeikkaa. ”Minä teen *mitä*?”

”Otat hänen paikkansa. Hänen ei odoteta puhuvan paljonkaan. Olet suunnilleen hänen pituisensa, ikäisensä ja värisensä – hänen äitinsä kuningatar on Marakandista, kuten epäilemättä tiedät. Sinut siistitään ja puetaan prinssin vaatteisiin. Istut päivällisellä hiljaa. Et puhu etkä muutenkaan herätä huomiota. Saat syödä niin paljon kuin tahdot, kunhan et ala voida pahoin.” Bensimon risti käsivartensa rinnalleen. ”Jos esitykseesi ollaan tyytyväisiä, saat illan päätteeksi kukkarollisen kultakruunuja vietäväksi takaisin Aigonin sisarten luo. Jos ei, ansaitset vain nuhteet. Onko tämä järjestely sinulle selvä?”

Kel ymmärsi järjestelyt mainiosti. Hän ymmärsi sen, että sai kolikon tai pari sisarten asioilla juoksemisesta tai omenan tai karamelleja palkkioksi paketin kantamisesta purjelaivalta kauppiaan taloon. Mutta ajatus kultakruunusta, saati sitten kukkarollisesta niitä, ylitti ymmärryksen.

”Ihmiset tietävät miltä Con... prinssi Conor näyttää”, Kel sanoi. ”Ei heitä voi huijata.”

Bensimon otti jotain taskustaan. Se oli hopeasta taottu soikio ketjussa, samantapainen kuin se, jota neuvonantaja kantoi omassa kaulassaan. Tulenvalossa näkyi, että siihen oli kaiverrettu kirjaimia ja numeroita, jotka muodostivat siroja kuvioita. Tämä oli ashkaritaikuutta. Vain ashkarit osasivat manipuloida kirjainten ja numeroiden yhdistelmiä niin, että syntyneisiin kuvioihin sisältyi lumousta; itse asiassa vain ashkarit pystyivät harjoittamaan minkäänlaista taikuutta. Näin oli ollut Hajaannuksen ajoista asti.

Sitten Bensimon muutta mutkitta pujotti ketjun Kelin kaulaan ja laski soikion hänen kuluneen tunikansa kaulukselle.

”Tekeekö tämä minusta prinssin näköisen?” Kel kysyi ja yritti tirkistellä etumustaan.

”Sinne päin. Se saa ne, jotka katsovat sinua ja näkevät meidän kruununprinssimme näköisen ja kokoisen pojan, *pitämään* sinua prinssi Conorina. Kuulemaan hänen äänensä, kun sinä puhut. Silmäsi ovat vääränväriset”, hän lisäsi puolittain itsekseen puhuen, ”mutta ei se haittaa. Ihmiset näkevät sen, mitä odottavat näkevänsä, ja he odottavat näkevänsä prinssin. Se ei mitenkään muuta sinun ulkonäköäsi, ymmärrätkö? Se muuttaa sen, mitä muut näkevät katsoessaan sinua. Ketään joka tietää, kuka sinä oikeasti olet, se ei hämää, mutta kaikkia muita kyllä.”

Tavallaan Kel ymmärsi. Hajaannusta edeltävän ajan taikuudesta kerrottiin tarinoita, siitä miten loitsu pystyi räjäyttämään vuoren kapaleiksi tai muuttamaan ihmisen lohikäärmeeksi. Nykyinen taikuus – ashkaritaikuus, talismaanit ja onnenkalut ja yrttihauteet, joita Liha-torilla kaupiteltiin – oli pelkkä häivähdyksen murunen siitä, mitä oli

kerran ollut. Se pystyi vihjaamaan, suostuttelemaan ja ohjailemaan, mutta ei muuttamaan asioiden olemusta.

”Tässä vaiheessa”, Bensimon sanoi, ”arvelen, että sinun olisi parasta sanoa jotain.”

Kel nykäisi kömpelösti ketjua kaulassaan. ”En halua tehdä sitä”, hän sanoi. ”Mutta ei tässä vissiin ole valinnan varaa.”

Bensimon hymyili hieman. ”Ei sinulla ole. Äläkä sano *vissiin*. Kuulostat Loukon laiturien likaiselta katupojalta.”

”Minä olen likainen katupoika Loukon laitureilta”, Kel totesi.

”Et tänä iltana”, Bensimon sanoi.

Kel vietiin tepidariumiin: suureen kylpyhuoneeseen, jonka marmorilattian keskelle oli upotettu kaksi kivistä muurattua allasta. Ruusuikkunasta näkyi öisen Castellanan valojen hehku. Kel yritti pitää katseensa horisontissa, kun häntä tökittiin, hinkattiin ja hangattiin raivoisan perusteellisesti. Viemäriin valuva vesi oli tummanruskeaa.

Kel mietti Bensimonia ja totesi, ettei luottanut häneen. Bensimonin mukaan prinssi oli sairaana – estynyt –, mutta Jolivet oli käynyt Orfelinatissa jo kuukausi sitten. Ei silloin voitu mitenkään tietää, että kruununprinssi sairastuisi ja tarvitsisi sijaista tänä iltana.

Siinäkään ei ollut järkeä, että hänet lähetettäisiin illan päätteeksi kotiin kultakukkaron kanssa. Sokkelossa kiersi tarina Lumppurikuninkaasta, Castellanan kuuluisimmasta rikollisesta. Sanottiin, että hän oli kerran kutsunut kolme pahinta kilpailijaansa vieraakseen, syöttänyt heille suurenmoisen päivällisen ja tarjonnut osakkuutta laittomissa liiketoimissaan. Mutta kukaan heistä ei ollut suostunut sopuratkaisuun mistään, ja illan päätteeksi Lumppurikuningas oli pahoilla mielin myrkyttänyt vieraansa sillä perusteella, että nämä tiesivät nyt liikaa hänen asioistaan. (Hän kustansi kuitenkin kaikille loisteliaat hautajaiset.)

Kel ei voinut olla ajattelemaan, että hänelle oli jo kerrottu aivan liikaa asioita, joista hänen ei olisi pitänyt tietää mitään, ja hän tulisi

kuulemaan vielä lisää. Hän yritti miettiä, mitä tekisi, jos tämä olisi peliä Casin kanssa, muttei keksinyt mitään muuta kuin että parasta oli pysytellä hiljaa kuin hiiri.

Kylvyn jälkeen hänet kuivattiin ja parfymoititiin, hän sai kengät jalcaansa ja ylleen hännystakin, joka oli teräksensivistä satiinia ja jonka kalvosimissa ja kauluksissa oli hopeiset hakaset. Hänen samettihou-sunsa olivat pehmeät kuin hiiren turkki. Hänen hiuksensa leikattiin ja silmäripsensä kiharrettiin. Kun hän viimein katsoi itseään peilistä, joka peitti koko länsiseinän, hän ajatteli surkeana, että jos hän koskaan astuisi Sokkelon kaduille tämänäköisenä, Kiipijät hakkaisivat hänet muusiksi ja ripustaisivat lipputankoon Tullyn eteen.

”Älä laahaa jalkojasi”, sanoi Bensimon, joka oli tunnin ajan istunut varjoisassa nurkassa katselemassa tapahtumia kuin kaniperhettä vaaniva haukka. ”Tule tänne.”

Kel käveli kohti neuvonantajaa, ja Palatsin palvelusväki haipui tieltä kuin sumu. Hetkessä hän oli yksin Bensimonin kanssa. Tämä tarttui häntä leuasta, käänteli hänen kasvojaan ja tutkiskeli häntä. ”Kerro nyt minulle, mitä sinä tänä iltana teet.”

”Olen Co– prinsssi Conor. Istun juhlapöydässä. Olen ihan hiljaa.”

Bensimon irrotti otteensa Kelistä, ilmeisesti tyytyväisenä. ”Aivan. Kuningas ja kuningatar tietävät, kuka sinä olet, tietenkin. Älä huolehdi heistä. He ovat tottuneet esittämään osansa.”

Tähän asti ei Kelin mielikuvitus ollut yltänyt. ”Esittääkö kuningas, että minä olen hänen poikansa?”

Bensimon tuhahti. ”Älä innostu siitä liikaa”, hän sanoi. ”Tässä ei varsinaisesti ole kysymys sinusta.”

Se oli Kelistä huojentavaa. Jos kukaan tärkeä ei kiinnittäisi huomiota häneen, ehkä hän selviäisi illasta.

Bensimon vei Kelin takaisin käytävien labyrinttiin, jota suuri osa Palatsista tuntui olevan. He oikaisivat palveluskunnan portaita alas pieneen mutta tyylikkääseen huoneeseen, joka oli täynnä kirjoja; huoneen toisessa päädyssä oli korkea kultainen ovi, jonka takaa kantautui musiikkia ja naurua.

Ensimmäistä kertaa Kelin sydämessä ailahti todellinen kaipaus. *Kirjoja*. Ainoa luettava, mitä hän oli tähän mennessä saanut käsiinsä, oli muutama nuhrainen Orfelinatiin lahjoitettu romaani, jotka sisälsivät oivallisia tarinoita piraateista ja feenikseistä, taikureista ja merimiehistä, eivätkä ne tietenkään olleet hänen omiaan. Oppikirjat, jotka käsittelivät kadonneiden keisarikuntien ja Kultateiden rakentamisen historiaa, pidettiin lukkojen takana, ja sisaret toivat ne luettavaksi vain oppitunneille. Muuan puosu oli kerran antanut hänelle vanhan tarinakokoelman palkaksi viestin viemisestä, mutta sisar Jenofa oli takavarikoinut sen. Sisaren mukaan merimiehiä kiinnosti lukea vain murhista ja irstailuista.

Nämä kirjat olivat yhtä kauniita kuin Tyndariksen taakse vajoava aurinko. Kel pystyi haistamaan niiden nahkaselkien tuoksun ja sivujen musteen, paperimassan kitkerän hajun.

Bensimon katseli häntä kavennein silmin kuin vedonlyönnin ammattilainen, joka tarkkailee kohdettaan. ”Osaat siis lukea. Ja pidät siitä?”

Kelin ei tarvinnut vastata. Huoneeseen saapui kaksi henkilöä linnankaartilaisten ympäröiminä, ja hän mykistyi ällistyksestä.

Kelin ensimmäinen ajatus oli, että nämä olivat kauneimmat hänen koskaan näkemänsä ihmiset. Sitten hän mietti, johtuiko se vain siitä, miten hienosti laittautuneita ja upeasti pukeutuneita he olivat. Sanat silkki, satiini ja kultabrokadi olivat hänelle vielä tuntemattomia, mutta sen hän tiesi, mikä näytti ylelliseltä ja pehmeältä ja kimmelsi tulen valossa.

Kuningas näytti tutulta: tietenkin, sillä hänen kasvonsa oli lyöty Castellanen jokaiseen kolikkoon. Niissä näkyi hänen sivukuvansa, joka katsoi oikealle – tarinan mukaan kohti Sarthea, joka oli yhä valloittamatta. Mutta kolikot eivät näyttäneet hänen suurta kokoaan, tynnyrimäistä rintakehäänsä ja painijan käsivarsia. Hänen koko olemuksensa sai Kelin vapisemaan. Hänen silmänsä olivat vaaleat ja ulkonevat, hänen partansa ja hiuksensa sekoitus kalpeaa keltaista ja varhaista hopeaa.